

Fru Line Luplau. f. Monrad.

Hvor langt et Menneske naar frem i Kampen for en Sag, derefter kan det ikke dømmes, men vel efter, hvor meget det sætter ind selv for sin Sag. — Aldrig har jeg set et Menneske drevet saa voldsomt frem i Kampen for nogen Sag som Fru Luplau: hun spurgte ikke om, hvad der gik i Stykker for hende selv ved denne Iver; alt hvad der var hende dyrebart, svandt hen i Baggrunden for det Maal, der for hende stod som det første og største at vinde. Kvindens Valgret, det var Maalet, — hver, der har kjendt det mindste til Fru Line Luplau, ved det, men de færreste have forstaaet, at hun led og ikke nød i al denne Kamp. Hun var for klarsynet til at tro paa, at den Ret, hun kjæmpede for, kom hende selv tilgode, hun vidste jo ogsaa, at hendes Arbejdsdag i Livet ikke var saa lang. Hun hvilede aldrig; det hyggelige Hjem, hvor saa megen Kjærlighed omgav hende, nød hun aldrig; det var som en Valplads, hvor hun samlede alt og alle, der vare brugbare i Kampen. Dagen gav hende tusind af Tanker, og Natten brugte hun til at samle og ordne dem i. Hun havde al Tid Papir og Blyant liggende ved sin Seng, og saa nedskrev hun, hvad hun fik ordnet, det var en ny Slagplan for næste Dag.

Naar hun, hvad ofte hændte, blev uenig med sine Meningsfæller, saa var det, fordi hun ikke forstod eller vilde forstaa den menneskelige Trang til at hvile; der var ingen Standsning, intet Ophold i hendes Arbejde.

Hvor var hun lydhør for, hvad der skadede og gav nede hendes Sag, hvor rasede hun ved det første, hvor jublede hun ved det sidste. — Hvor søgte hun efter alt og alle, der kunde tjene den Sag, hun havde viet sine Kræfter; vi to, der var en hel Del forskellige i Opfattelsen af det, der for hende var det vigtigste, har ofte fægtet mangan en Strid, og lykkedes det mig at forsvare mine Anskuelser ret bravt, da hed det altid: „Det er dog Jammerskade, at De ikke er en af mine, vi to kunde arbejde sammen.“ Det er en af de mest smigrende Lov-